

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

GÖLGEDE AÇAN ÇİÇEK
Ömer Arslan

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

Verno Kitap®

www.vernokitap.com

kitap@matbumedya.com

0549 654 72 54

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Baran Ekber

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Kasım 2025

ISBN: 978-625-9656-97-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Verno Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Verno Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

GÖLGEDE AÇAN ÇİÇEK

Ömer Arslan

Yalnızlığında yaşanılmaz bir sevda duygusudur o. Uzak bir dūş gibi űzerlerinden yűzyıllar geçmiř masalların. Hint'te, in'de sűylenmiř bir gűzel gibi. Tűrkűnűn içinde bir turna gibi sevda gibi, bir Anadolu kadını.

řehirler arası otobűsle giderken yolda dalıp uyumuřtum. Mola yerine vardık ama neresi olduėunu bilmiyordum. Ben de dahil herkes indi otobűsten. ay, çorba iilip ihtiyaçlar giderildikten sonra geriye dűndű millet ve araç yavařtan hareket edip yola koyuldu. Arabanın koltuėunda tektim. Bindiiėim zaman teyzenin bir tanesi oturmuřtu yerime. Herhâlde yanlıř oturmuřtur diye dűřűndűm ve kendisine de sűyledim:

“Teyze, yanlış oturdun; burası benim yerim.”

“Valla oėlum bilmiyorum ki ben de yeni bindim. Boř olduėunu gűrűnce oturdum.”

“Ha, űyle mi? Ben de yanlıř oturdun diye dűřűndűm. O zaman yana kay da beraber oturalım.”

“Gel oėlum” dedi; sesinde bir burukluk vardı.

“Yolculuk nereye?” dedim.

Suya dalarcasına derin bir nefes aldı.

“Bir bilsem nereye gittiėimi...”

“Nasıl yani, gideceėin yeri bilmiyor musun?”

Yüzüme baktı çok şey anlatmak istercesine, anladım.

“Teyzem, senin kimsen yok mu?” dedim.

Bir türlü cevap veremiyordu. Öyle düşünüp giderken kendiliğinden mırıldandı,

“İnsan nehir gibidir. Derinliklerinde ne saklar, ne gizler bilinmez, sessizce akıp gider.”

Anladım dolup taşığını zaten öyle duruyordu, bilge bir duruşu vardı; temiz yüzlü, iyi niyetli birine benziyordu. Kendi kendime düşündüm nereye gider, ne yapar, kadın başına ne yer, ne içer. Derken teyzeden bir ses geldi.

“.....”

“Anlamadım Teyze.”

Teyze derken o kadar da yaşlı değildi. 50-55 gibi görünüyordu. Sonra dedi ki:

“Sen nereye gidiyorsun?”

“İstanbul’a gidiyorum; orada çalışıyorum. Memlekete gelip ailemi gördüm, geri dönüyorum” dedim.

İçerlendi. Sonsuz bir boşluğa uzanan denizden çok, yosunlu kayaların arasında oluşmuş duru denizde yalnız hissetti kendini.

“Anlat neyin var” diye söylendim.

“Ben derdimi kimselere anlatamam ki kınarlar beni. Çünkü ben kadını, esirim, ırgatım, köleyim. Niye diye sorarsan kadınız ya ondan.”

Ona baktıkça, yüzünden yansıyan yorgunluk ve acının, benliğinde yeni yeni uyanmaya başlayan duyguların yansıması olduğunu anlayabiliyordum. Öylece duraksadı, düşünüyordu. Bu durumu beni hüzünlendiriyordu. Nihayet yine bir dinlenme tesisine geldik. Birlikte inip birer çay içmeye ikna ettim. Çayların ardından:

“Teyze, aç mısın?” diye sordum.

Sanki boğazında düğümlenen bir şey vardı. Anlam veremiyordum, öyle melül melül baktım kaldım. Sonunda ağzını açtı.

“Bir kadının hayatında bir erkek olur... Bazen su olur, akar; bazen yangın olur yakar. Bazen bir nehir gibi sessizce çağlar bazen de sel gibi dağı, taşı önüne katar. Bazen gelir ve yeter, bazen gelmez ve acıtır. Bazen gelir ve yine de acıtır. Bir kadının hayatında sadece bir erkek olur. Bütün öyküler bir kadınla bir erkeği anlatır.”

Bunları söyledikten sonra kalkmak zorunda kaldık çünkü gitme zamanıydı. Bu arada otobüse binerken konuşuyorduk.

“İsmin neydi?” diye sordum.

“Hicran, Hicran ama ne Hicran” diye kendi kendine söylendi.

Ben de biraz moral vermek için “Hicran Teyze, ismin de güzelmiş” dedim.

“İnsanın bahtı güzel olmayınca ismi güzel olsa ne fayda” dedi ve otobüse bindik koyulduk yola.

Yine sessiz sessiz oturuyordu. İnsanın içi burkuluyordu o hâline. Engin deryalarda yolunu kaybetmiş kaptan gibi düşünüyordu. Birden bana baktı, baktı ama söyleyemiyordu.

“Hicran Teyze bir şey mi diyeceksin?” diye sordum.

Yine ağzını açmadı. Yüzüne baktığımda gözyaşları uzun sarkıtlar oluşturmuştu yanağında. Üstünde eski fırtınaların kokusu ve içinde büyük dalgaların korkusu. Hem ürkek hem güçlü, geçmiş yolculukların sert rüzgârlarından yorgundu. Gözleri yakamoz ışığından dingindi. Sır gibi bir kadındı. Anlaşılan, ağzını açamayacaktı. Yollar uzayıp gidiyor, uçsuz bucaksız gibi görünüyordu. Nihayet konuştu:

“Çileli hayat bizi dalgalar hâlinde birbirini izleyen çukurların içine düşürür. Eşimiz, işimiz, arkadaşlarımız çilemize

dönüşebilir. Hiçbir çile dalgası kalıcı değildir diye biliyordum. İnsan yıkılmamalı sabretmeli, direnmeli, çırpınmalı. Bir çırpınma şekli sonuç vermiyorsa başka bir çırpınma şekli denemeli. Denedim, bağırma taş basa basa sevdiğim için katlandım. Hayatı hareketlendiren, çilelerin yaşattığı canlılık çırpınışıdır. Hatta hayat harekettir. Nehir, kokuşmaktan hareketle kurtulur. Huzur ve sağlık hareketle beslenir. İnsan yaşlandığı için durgunlaşmaz; aslında durgunlaştığı için yaşlanır. Kısaca huzur, bereket ve başarı her zaman zora talip olana yüzünü döner. Öyleyse amacınız daha iyi bir sonuçsa siz de zoru seçin. Zoru sevin zorlukla savaşın. Bunları söylüyorum ama ben yenildiğim için, savaşı kaybetmişim için hiçbirini yapamadım.”

Yutkundum ne demek istediğini tam anlamış değildim. Bilmece gibi konuşuyordu ve son durağa geldik. İnme zamanı gelmişti. İndik ve valizimi aldım. Arkamı döndüğümde ise Hicran Teyze yoktu. Etrafa baktım; yoktu. Nereye gider, ne yapar? Gidecek bir yeri olmadığını biliyordum. Gidecek yeri yoksa bende kalabileceğini söylemiştim. Öyle melül melül bakmıştı yüzüme. Belliydi ki güvenmemişti. Güvensizlik duygusu vardı sanki içinde. Çünkü haklıydı. Hayatında ilk defa gördüğü bir insana ben olsam ben de güvenmezdim. Ama ben ona iyilik yapmak istiyordum. Onda bir yakınlık hissetmiştim, bir anne şefkati vardı onun gözlerinde. Etrafa dört gözle bakıyordum içim içimi yiyordu, kendimi suçlu hissediyordum. “Böyle kanadı kırık yaralı bir kuşu nasıl tek başına bırakırım” diye. Dondurucu soğukta bir an önce evime gidebilmek için hızla yürürken ayağımın ucunda bir cüzdan gördüm. Hemen aldım sahibini gösteren bir kimlik vardır diye düşünerek, acele acele açtım. İçinde, kat yerleri sararıp yıpranmış olan eski bir zarftan başka bir şey yoktu. Sol üst köşede yalnızca göndere-nin adresi, alıcı adresi yerinde ise bir posta kutusu numarası vardı. Bir ipucu bulabilmek belki biraz da merakımı giderebilmek

için zarfı açtım ve içindeki mektubu okumaya başladım. Mektup, sol yanı çiçek resmiyle süslenmiş bir kâğıda özenle el yazısı ile yazılmıştı ve “Sevgili Kemal” diye başlıyor, annesi yasakladığı için onu bir daha göremeyeceğini anlatarak devam ediyor, “Ama sakın unutma seni daima seveceğim” diye bitiyor... O sırada, kalabalık insanlar arasında, ileride onu andıran bir şahıs yürüyordu. Evet orada gidiyor gördüm onu. Valizimi bırakıp peşinden koştum kolundan tuttum:

“Nereye gidiyorsun?” derken karşıma çıkan başka biriydi.

“Ne yapıyorsun?” dedi.

Ben de kendisini başka biriyle karıştırdığımı kibarca söyledim. Yağmur bütün hızıyla yağıyordu gitsem mi gitmesem mi burada olabilir diye bir türlü karar veremiyordum ve yürüdüm. Dondurucu soğukta bir an önce evime varabilmek için hızla yürürken alelacele bir taksi durdurdum. Yağmur öyle bir yağıyordu ki gökyüzü yırtılmışçasına. “Her yağmur damlası düşünce bir hançer saplanır gönlüme” derkenki hayali canlandı gözümde. Sokakta bir iki insan yürüyordu. Evet önde giden oydu gördüğüm o an ne kadar mutlu olduğumu ben bilirim. Hemen taksiyi durdurdum ve seslendim: “Nereye kayboldun Hicran Teyze?”

Sırılsıklam, gökyüzüne baktı:

“Yağma yağmur, şemsiyem yok; çalma tambur, kimsem yok.”

Gözleri dolmuştu ve hemen söyledim:

“Benim evimde kalabilirsin ben başımın çaresine bakarım” diye.

Gülümsedi gözlerinin içi gülüyordu. Bir an duraksadı; düşündü, güvensizlik vardı içinde anlıyordum.

“Bana güvenebilirsiniz size yardım etmek istiyorum” dedim.

Bu sözlerime kanaat etmese de mecburdu. Çünkü gidecek başka yeri yoktu. Onaylarcasına başını salladı. Sevinçten yerimde

duramıyordum bir insana yardım ettiğim için. O da taksiye yanıma oturdu ve eve doğru yola çıktık. Öyle bir yüzüme baktı ki, yüreğim yandı.

“Oğlumun yüzüne hasret kaldım şöyle bir dur da yüzüne bakayım, sana baktıkça oğlumun hatırlatıyorsun bana. Uzun zamandır oğlumun göremedim, özlemimi giderip muhabbete dalamadım, yine bir keder çöktü yüreğime gitmiyor şu gönlümün gamı. Ne kadar teselli versen kendime bulunmaz derdimin dermanı benim.”

Bunları söyledikten sonra eve yetişmiştik. İndik, valizini aldım, içeri götürüp koydum. Mahcup mahcup bana bakıyordu. O hâlini fark ettiğimi hiç belli etmeden:

“Hicran Teyze, istediğin kadar burada kalabilirsin. Mutfak orada, bir eve lazım olacak her şey var. Sen yeter ki rahat et.”

Açıkçası benim de gidecek yerim yoktu. Olsun Hicran Teyze ortada kalmasın da ne olursa olsun. Ona yardım ettiğim için o kadar mutluydum ki. Her şey vız geliyordu bana. Ve beklenen soru geldi. Mahcup bir edayla:

“Ben burada kalayım iyi hoş da sen nerede kalacaksın?” diye sordu. Ben de Boğaz’da villalarım varmışçasına:

“Sen hiç canını sıkma benim kalacak çok yerim var” demek zorunda kaldım.

Niyetim onu üzmemekti. Eşyaların yerini gösterdikten sonra:

“Burası da senin yatak odan üstünü başını değiştir rahatına bakarsın” dedim.

Zannımca valizde elbisesi de yoktu. Ama ben utanmasın diye sormadım. Bir şeyler bulmam gerekiyordu giymesi için. Daha evvelden halama aldığım elbiseler vardı. Dolapta duruyorlardı aklıma onlar geldi, hemen aldım getirdim:

“Alın bunları lütfen. İsterseniz giyersiniz. Halama almıştım ama kime niyet, kime kısmet... Beni kırmazsın, değil mi?” dedim.

Kendini suçlu hissediyordu, anlıyordum onu ve dayanamayıp sordu:

“Hayat bana karşı bu kadar acımasızken, beni yerden yere sürüklüyorken, merhametsizce ve zalimce davranıyorken, sen niye bana yardım ediyorsun?”

“Bilmiyorum, bir nedeni, bir sebebi yok. Size karşı bir şefkat doğdu içime. Bir anne kuş, yavrusu için kendini feda edebiliyor, evladının ezilmemesi için bir anne göz göre göre bir arabanın önüne, kendini ölüme atabiliyor ve size karşı böyle bir şefkat, merhamet hissediyorum. Bilmiyorum neden?”

Ben bunları söyledikten sonra onun içinde haykırdı delice bir isyan. Buğulu gözlerinden yaşlar sel olup aktı. İçi yanıp kavruluyordu ama anlatamıyordu. Belli ki çok dertliydi Hicran Teyze. Baştan anlat şu derdini demek için erkendi. Ben de biraz moral vermek için:

“Kafana takma, yalan dünya değil mi? İki metre çukur üç metre kefen var mı ötesi?” dedim.

“Haklısın” demekle yetindi.

Saat geç olmuştu bir an önce çıkıp kendime bir yer bulmam gerekiyordu.

“Hadi, bana müsaade. Dilediğin kadar burada kalabilirsin. Ben şimdi gidiyorum; yarın yine uğrarım sana” dedikten sonra çıktım. Ama içimde bir sıkıntı vardı. Sanki çıkıp gidecekmiş gibi hissediyordum ve bu düşüncelerle çıktım sokağa. Yağmur bütün hızıyla yağıyordu. Etrafıma baktım hiç kimse yoktu. Sanki her zamanki o kalabalık kent değildi, sokak köpekleri bile yoktu. Sadece var olan soluk soluk yanan sokak lambalarıydı ama olsun, insan olmaktan utanmadığım tek andı. Oysa yağmurda ıslanmanın verdiği huzur

hiçbir şeyde yoktu. Ağaçlar gibi, çiçekler gibi, köpekler, kuşlar, kediler bildiğin bilmediğin bütün hayvanlar gibi ısladığım an kendimi gecenin bir parçası hissettim. İnsan yaşadıkça tadıyor hayatın tüm acılarını, sevinçlerini. Caddeye çıktım. Ne yapacağımı düşünerek yürüyordum. Derken aklıma arkadaşım Yusuf geldi o da bu yakınlarda oturuyordu ve yolunu değiştirerek Yusuf'un evine doğru yöneldim. Yusuf politik bir insandı. Sürekli politika konuşan bir arkadaştı. Evine vardım, lambası yanıyor, o da benim gibi bekâr evinde kalıyordu. Kapıya yaklaştığımda üstüme başıma baktım iliklerime kadar ıslanmıştım. Yağmur altında ıslanmak, gecenin bu vakti sırlısklam olmak akıl kârı değildi belki ama şartlar onu gerektiriyordu. Zili çaldım; tir tir titreyerek beklerken kapı açıldı; Yusuf karşımda donakaldı. Yağmurdan iki damla kulaklarımda küpe, saçlarımda sarhoş esintileri vardı.

“Bu ne hâl? Gecenin bu vakti ne oldu sana?” diyerek başladı soru yağmuruna.

“İçeri davet edecek misin? Uzun hikâye; anlatırım» deyip geçtim eşikten.

Yusuf banyonun yerini gösterdi. Tabii, o arada söyleniyordu:

“Sen ne ara geldin? Madem geldin, niye haber etmedin?”

Üstümü değiştirip çıktım. Yusuf:

“Hemen bir çay koyayım da için ısınsın” dedi.

“Valla iyi olur kardeşim.”

Saate baktım 03.15'ti geç olmuştu. Yarın nasıl işe gideceğimi düşünüyordum. Yusuf geldi:

“Ağabeyim, aç mısın? Hemen bir şeyler hazırlayayım.”

“Yok be Yusuf'um.”

Çok saygılı bir çocuktuk Yusuf. Neredeyse aynı yaşta olmamıza rağmen bana ağabeyim derdi. Saygı duyardı bana.

“Yusuf seni de bu gece yarısı rahatsız ettik. Ama durumu anlatacağım sonra.”

Yusuf kükrededi:

“Ne rahatsızlığı! Ben az mı kaldım sende. Yirmi yılın amansız parkurunda katıla katıla ağladık, doyasıya güldük, yol boyu ekmeğimizi, acılarımızı paylaştık çünkü biz dostuz. Parkurun bütün zorluğuna rağmen dostluğumuzu koruyabildik. Senin her daim yanında olduğumu unutma” diyerek kurduğum cümleye pişman etmişti beni.

Yusuf böyle bir dosttu benim için. Pek sık görmesem de hep yanımda olduğunu bildiğim, yalansız, riyasız, dertleşebildiğim, en mahrem sırlarımı verebildiğim, en derin yaralarımı açıp gösterebildiğim bir dost, arkadaştı. Oturup çayımızı yudumlarken Yusuf:

“Hadi anlatmayacak mısın ne olduğunu?” diye sordu.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum ama teker teker anlattım her şeyi. Ne tepki vereceğini bilmiyordum. Bana:

“Sen hayatında tanımadığın etmediğin bir kişiye evini mi verdin, nasıl yani?” dedi.

“Bayağı bayağı verdim. Sen olsan belki sen de yapardın aynı-sını.”

“Sonra ne olacak?” diye sordu Yusuf.

“Ben de bilmiyorum.”

Bunları dedikten sonra yorgunluk ve uykusuzluk bastırmıştı. Gözlerime konan uyku bir an önce uyumamı söylüyordu. Yusuf da:

“Ağabeyim Amerika'nın niye Irak'ı vurduğunu biliyor musun?”

“Hiç seni dinleyecek hâlim yok yine mi başladın?”

“Ağabeyim petrol yüzünden vurduğunu söylüyorlar.”

Yusuf'un ne dediğini duymuyordum, oracıkta kanepenin üzerine uyuyakalmışım. Yusuf dürtüyordu:

“Ağabeyim kalk anlatacağım.”

Anlaşılan uyutmayacaktı. “Hadi o zaman şu çayımı tazele de ondan sonra anlat bakalım. Şimdi Amerika, Irak'ı petrol yüzünden mi vurdu?”

“Ağabeyim Irak Ortadoğu'daki birçok ülke gibi doğal kaynaklar açısından zengin bir ülke. Batılı devletler Irak'taki etkilerini sürdürmeye çalışıyorlar. Bu noktada çözülmeyen sorunlar ortaya çıkmaya başlamış.”

“Ne gibi sorunlar? Bunun ne alakası var ABD'yle?”

“ABD ve Irak arasındaki sorunların 1990'lı yıllardaki ve 2000'li yıllardaki sorunlar olarak iki temel boyutu var. Irak, Osmanlı döneminde Irak'ın üç büyük vilayetinden biri olan Basra'nın bir parçası olması nedeniyle Kuveyt üzerinden sürekli olarak hak iddia etmekte. 1979 yılında İran'da yapılan İslam Devrimi'ni çıkarları açısından tehlikeli bulan ABD, Irak'ın İran'a karşı giriştiği savaşı desteklemiş ve silah yardımıyla bulunmuş. Birçok Avrupa ve ABD'li firma da Irak'a kitle imha silahlarını teknolojisiyle birlikte satmışlar ve Irak'ın kitle imha silahları üretmesine katkıda bulunmuşlar. Bu silahlanmayla birlikte gücü ve güveni artan Irak yönetimi ülke kaynaklarını daha fazla silahlanmaya harcamış. Soğuk Savaş sonrası yeni bir dünya düzeni, daha doğrusu bir dünya imparatorluğu kurmak isteyen ABD'ye meydan okumaya başlamış. Sonrası şu: dünyanın en büyük teknoloji üreticisi olan ABD bu üretim için dış kaynağa bağlıydı ve bunu da dünyanın 2. büyük petrol rezervlerine sahip olan Irak'tan sağlamak istiyordu ve bu devleti kontrolü altında tutmak istiyordu. Tüm bu sebepler 1990'lı yıllardaki sorunların başlangıç noktası olmuştur.”

“ABD’nin ihtiyacı olan dış kaynak başka ülkelerde yok muydu?” diye sordum.

“Vardı...”

“Niye o zaman Irak?”

“Çünkü Irak’ı bir tehdit olarak düşünüyordu. ABD, İslam Devrimi’nin tüm bölge ülkelerine yayılarak İran’ı bölgede yalnızlaştırma ve dışlama amacıyla hareket etmekle bölge çıkarları açısından tehlikeli bulmuş; İran’ı düşman ülke ilan etmiş ve bu düşüncesine destek verebilecek müttefikler aramaya başlamıştı. İran’ın devrim sonrası zayıflığından yararlanarak ve eski sorunları gündeme getirerek bu ülkeye saldıran Irak, ABD’nin potansiyel müttefiki oldu. Irak, ABD tarafından modern silahlar ve kitle imha silahlarının teknolojisiyle desteklendi. Irak’ın İran savaşını kazanmasıyla birlikte ABD, Irak’ı sahip olduğu askeri güç ve kitle imha silahları nedeniyle düşman ülke olarak görmeye başlamıştı.”

“Bu kitle imha silahlarını Irak’a ABD vermedi mi? Verdiyse, şimdi neden Irak’ı tehdit olarak görüyor? Hani ABD, Irak’la dosttu; Saddam ABD’nin adamıydı. Ne oldu da bu durum savaşa dönüştü?”

“Çünkü orada İsrail vardı. Irak ise savaş sırasında bozulan ekonomik durumunu başka ülkelerin kaynaklarına göz dikerek gidermeye çalışmış ve diğer Arap ülkelerine olan borcunu ödemeyi durdurmuştur. Irak, Kuveyt’in Irak’a ait petrolü çaldığını iddia ederek bu ülkeden toprak talebinde bulundu. Diğer ülkelere karşı saldırgan politikalar izlemeye başladı. ABD bu gelişmeleri Ortadoğu’daki çıkarlarına ve petrol ile İsrail’in güvenliğine tehdit oluşturduğunu düşünürken bir yandan da Irak’a karşı yapmayı düşündüğü müdahale planına uluslararası destek toplama açısından bu tabloyu elverişli görüyordu.”

Yusuf bunları söyledikten sonra şafak sökmüştü; gün aydınlanıyordu. Uykusuzluktan göz torbalarım şişmişti; bunu fark edince:

“Yeter artık” demek zorunda kaldım.

“Ağabeyim, daha devamını anlatacağım.”

“Sonra anlatırsın, gözlerimde derman kalmadı. Bırak da uyu-yayım.”

Kanepenin üzerinde uyuyakalmışım. Gözlerimi açtım; saat 11’di. İşe de geç kalmıştım. Hemen Yusuf’u uyandırdım:

“Neden uyandırmadın beni? İşe geç kaldım!”

“Ağabeyim, işe gideceğini bilmiyordum ki.”

Hemen iş yerini arayıp bir bahane bulmam gerekiyordu. Aradım ve hasta olduğumu, işe gelemeyeceğimi söyledim.

“Ağabeyim, hemen bir şeyler hazırlayayım, kahvaltı yapalım.” Aklım Hicran Teyze’de kalmıştı; hemen çıkmam gerektiğini söyledim. Yusuf:

“Hayırdır, beraber çıkalım” dedi.

“Yok” dedim; “akşama gelirim.”

Sonra kapıdan çıktım; dışarı çıktığımda her taraf beyaza bürünmüştü. Yağmur yerini kar yağışına bırakmıştı. Dondurucu bir hava vardı. Rüzgârın uğultusuyla beraber kar giderek hızını artırıyor, duvar diplerinde birikiyordu. Hiç aldırış etmedim. Ceketimin yakalarını kaldırıp ellerimi ceplerime sokup yoluma devam ettim. Giderken bir şeyler alayım da öyle gideyim diye düşündüm; zaten öğlen olmuştu. Hicran Teyze’nin o durumda yemek yapacağını sanmıyordum; zaten derdi çoktu. “Ne yapayım?” diye düşündüm. En iyisi dışarıdan bir şeyler almaktı; öyle yaptım. Yiyecek bir şeyler alıp gittim. Kapıya vardığımda kaşlarımın üstü bile kar tutmuştu. Üstümü başımı silkeledikten sonra kapıyı çaldım; açıldı.